

Forslagsstillerne behøver imidlertid ikke være i tvivl om Socialdemokratiets engagement i inddragelse af antallet i beslutningsprocesserne overalt i samfundet, også i uddannelsessektoren, og således også på både skoler og andre uddannelser. Vi er nemlig af den opfattelse, at de bedst fungerende mennesker er dem, der har indflydelse og mulighed på at påvirke deres egen hverdag.

Vi er imidlertid straks mere skeptiske over for forslagsstillernes ønske om i forbindelse med B 170 at flytte kompetence fra de ansvarlige og bevillende myndigheder, offentlige organer, såvel som kommunalbestyrelser og skolebestyrelser over i andre organer.

Endelig er der en række forhold, der gør, at vi allerede i dag har en udpræget grad af medindflydelse og høringsret. For det første har lærere og i øvrigt også elever og studerende allerede i dag høringsret omkring forhold, der vedrører netop deres arbejdsforhold. For det andet kan de pædagogiske råd også ofte af egen drift optage sager, som de ønsker at drøfte med skolens ledelse.

Vedrørende forslaget fokusering på de pædagogiske råd og øgning af deres beføjelser – og det er B 170 – må jeg tilslutte mig ministerens undren over, at forslagsstillerne, trods at det modsatte hævdes i bemærkningerne, faktisk vil give en gruppe af ansatte besluttende ret over for andre personalegrupper. Det ligger nemlig forslagsstillerne meget på sinde at tilskrive lærerne mere beslutningskompetence, men det vil ske på bekostning af bl.a. det teknisk-administrative personale på skolerne.

Når det drejer sig om B 170 og elevernes indflydelse, har jeg nævnt vores demokratilov fra sidste år. Forslagsstillerne behøver derfor ikke at være i tvivl om Socialdemokratiets engagement, når det drejer sig om øget elevindflydelse og muligheder for elever og studerende i uddannelsessystemet. Det repræsentative demokrati i uddannelsessystemet er et lovkompleks, der netop har til hensigt at sætte demokrati på dagsordenen i såvel undervisning som i forhold til de daglige dispositioner og beslutninger på skolerne.

Vi kan derfor ikke støtte hverken B 169 eller B 170.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Flyt ikke den økonomiske kompetence – ændr den. Det var budskabet fra den socialdemokrati-

ske ordfører. Javel. Men samtidig talte den socialdemokratiske ordfører om det vigtige i, at de ansatte får indflydelse, og det var et generelt princip, forstod jeg, hos Socialdemokratiet.

Indebærer det så, at hr. Adelskov som minimum vil være med til at sikre, at lærerne og eleverne inden for skolens dispositionsbevilling, som altså er vedtaget i bestyrelsen, kan få indflydelse på og har en indstillingsret og en beslutningskompetence, f.eks. hvad angår undervisningsmidler?

Jeg skal nævne et andet banalt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om en enkelt elevs mulige videreudvikling, hvad enten vedkommende skal rykke ned eller op eller måske henvises til et andet sted. Kunne det falde i tråd med Socialdemokratiets principielle opfattelse, at der er det afsindig vigtigt, at læreren får en afgørende indflydelse?

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg skal ikke gentage hele min tale, men sige til hr. Kolstrup, at vi ikke genkender de bemærkninger, som Enhedslisten har omkring samarbejdet på uddannelsesstederne. Jeg skal også sige, at der jo i forslaget i B 170 findes ord som magtkoncentration omkring ledelsen. Vi genkender ikke den arbejdsform ude på uddannelsesstederne.

For os er det helt afgørende, at det handler om dialog og samarbejde, og hr. Søren Kolstrup lægger enorm vægt på de helt stringente formelle rammer. Vi lægger vægten på, at samarbejdet på skolerne er reelt og funktionelt, og det er derfor, vi synes, at de forslag her rækker langt videre, end hvad der er behov for ude på uddannelsesstederne.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Rigtigt, dialog skal der til. Rigtigt, at det også er et spørgsmål om hele det kulturelle klima. Enig.

Jeg stillede to spørgsmål, som jeg godt vil gentage. Finder den socialdemokratiske ordfører det ikke naturligt ud fra Socialdemokratiets præmisser om, at det er naturligt at inddrage de ansatte netop der, hvor de har en viden om den enkelte elev og hans adfærd og i spørgsmål om undervisningsmidler – det er dog ikke ledelsen, de underviser i øvrigt næsten ikke efterhånden – at det er dem, der underviser, der har en afgørende beslutningskompetence? Hvor meget underviser ledelsen efterhånden? Er det da ikke